

Hegedűs Gyöngyi versmontázsai

Váli Dezső mondataiból

kettős portré

Szándékkal különböznek,
sodródó mondatok,
ez is ima ellenfényben.
Első halálomig összekeverhetetlen:
Én, időtlenül Csomay.
Szinte semmit nem látni belőle,
gerincvonala azonos akkori önmagával.
Évek óta lappang,
ha igaz, jövőre beolvad.
Így részben hozzáférhető lesz.
A halál bizonytalan,
talán mi.

2017. október 2.

súlyos előny

teszem ölébe
minden nap
de tényleg minden nap

ahol él
és nem megy
fogva tartja

méhednek gyümölcse
megszüli nála fejlettebb utódját
aki aztán felfalja anyját

háromszor börtön
és tized rózsafüzér
annak a zseninek
aki a szöveget kitalálta

88 Talán hadnagy

(Kann man die Zeit ohnemichgeniessen, odermuss man sietodschlagen?)

Váratlan volt vécére menet apámmal találkozni.

Az ezüst feszület előtt hadifogság.

25 évesen maradt egyedül. Illetve velünk. Nem.

Ez álkatalógus. Egyedül Istennel.

Zöld posztófelület, talán hadnagy.

Beszélgetni valónk belemerevedve az öröklétbe.

Szabadka – †

Sokáig siratta.

Ő mindent tud rólam, én talán megkérdem:

Keretbe, vagy kukába?

Fürdőszobai lavór. Ólomkristály virágváza.

Csillog a parkett,

aminek egyébként

semmi értelme nincsen.

Körtéri fotó,
szemközt távolból
látszik 5. emeleti ablakom, ahol első 30 évem.
Egy kisiú az ötödik emeleten.
Tehát fölülről tervezett provokációval indul.
Értelmezhetetlen, mikből tanulja
a messzi távolságot, a vonzó-ijesztő
végtelen térélményt,
mint később Armstrong trombitája: trombóziskörnyék.
Kézzel senki semmit nem csinál,
lúktet a táj.

Nyilván emlékezetből csak odahúzódik.
Úgy tűnik, immár véglegesen.
A cserépfoghíj mögül apjáról beszél:
Krisztusarcú ember.
Bizonyos fokig áldozatai is vagyunk.
Vett egy telket,
megalkudtak 50-ben.
Ötven római kori sír.
Temetők mutatóba.

Nem mondta azt,
hogy maradjanak együtt,
de utalás egymásra.
Csak az opusszám fogja
elkülönböztetni őket.

90 Alvásidőben asztalépítés

Nem olvasni szeretek.

Hanem hogy egy jó könyv
az asztalomon, várakozóan.

Fölvétel előtt meg kell csókolni.

Utasítás-rajzsöveget beszúrni.

Nagyon nehezen hatolnak be, tompa hegyűek.

A K meghajtó

91

K maradt, én éjféltre Pesten.
Itthon vagyok, csak a K meghajtón.
Akkor most mi legyen:
helyet kér, betüremkedik.
Mellette szól a bátranfestett ege.
Érdemes *magamnak* újra láthatóvá tenni?
Nagyszabású emlék,
veszélytelen, tiszta szerkezetű
minden dimenzióban.
Kiszedtem a keretből.
Rendetlenségemet, kaptam,
gyönyörű, kapjon teljes méretet.
A sok fehérben az a néhány szín;
teljesen önkényes.
Semmi pepecselés, ecsetlendület
s mégis részletgazdag.
Elképesztő, egyikünk sem merné hitelesíteni.
Ilyen utazást kívánok mindenkinek, aki
álom. Hosszabb szó itt gondot okozna.

92 nem én mondtam

(Ézsau imája)

Uram, botladozom és gomolygok,
nem ide valóan.
valahogy nem jön össze.
e percben üres a part.
elbúcsúzunk egymástól.
nem akarom a belső képet
látvánnyal keverni.
a lét kellős közepén
hatalmas dadogás:
Jákob.
a párom.
Igen, AZ
megyek, indítom.

Mondom, mi marad.
Az örök dilemma: ég nélkül.
Kiiktatva az a rondaságos *hetes* szám
Útközben percenként
sikerül azonnal eltüntethetőre megcsinálni.

Mondom, mi marad.
Az örök dilemma: ég nélkül.
A szemközti fal fehérsége
a kép, amit néznék.
A velünk született szabály,
ellensúlyok se kellenek.
Papíron tervezni én ilyet nem tudok.
Minden csomópontja tiszta szerkezet.

Mondom, mi marad.
Az örök dilemma: ég nélkül.
A szokásos. A hat tehetség mellé hiányzó *hetedik*.
Reng-visszarúg,
mondhatni zajtalan.
Beleszúrok két fehér rajzszöget.
Felpolcolt lábbal könnyezem ezentúl.

Mondom, mi marad.
Az örök dilemma: ég nélkül.
Fiamat hívják
csendben, a terem sarkából.
Három nap vele.
A biztos pusztulástól mentettem meg,
ha nem is feltétlen az életre.

Mondom, mi marad.
Az örök dilemma: ég nélkül.
Választhat tőlem egy képet.
Majdnem az összesből.

